
Въпрос № 19. Прокурорски надзор върху изпълнителната дейност.

I. План

1. Прокурорският надзор за законност върху дейността на административните органи и принципът за разделение на властите.
2. Правна същност на прокурорския надзор за законност върху изпълнителната власт.
3. Видове прокурорски надзор за законност върху изпълнителната власт.
4. Същност и обем на прокурорската функция за спазване на законността.
5. Разграничение между прокурорски надзор и правораздавателен надзор.

II. Нормативни източници

чл. 1, ал. 2; чл. 8; чл. 117, ал. 1 и ал. 2; чл. 118; чл. 120, ал. 1; чл. 124; чл. 125 и чл. 127 от Конституцията на Република България
Закон за съдебната власт
Административнопроцесуалния кодекс
Закон за административните нарушения и наказания

III. Изложение

1. Прокурорският надзор за законност върху дейността на административните органи и принципът за разделение на властите

Прокуратурата осъществява различни по своя характер функции:

- обвинителна в наказателния процес;
- функция по ръководство и решаване в наказателния процес;
- надзорна функция върху изпълнителната власт;
- надзорна функция върху гражданското производство¹.

Прокурорският надзор върху изпълнителната власт се разглежда в контекста на принципа за разделение на властите: „Държавната власт се разделя на законодателна, изпълнителна и съдебна“ (чл. 8 от Конституцията на Република България), който определя структурата и функциите на държавните органи. Титуляри на всяка една от властите са конституционно предвидени органи.

„В термина „разделение на властите“, както и в много други правни термини има известна условност, но той се употребява и днес по традиция, създадена под въздействието на определени исторически и политически фактори. Правното и политическото съдържание на термина „разделение на властите“ се състои в това, че държавната власт има три основни сфери на проявление, възложени на три основни системи от органи, които са относително независими един от друг и функционират в определена взаимна връзка. Става дума за трите основни функции на държавната власт, т. е. разграничаване компетентността между трите групи органи, а не някакво тривластие, изключено в управлението на съвременната държава. Така схванато, разделието на властите е метод за оптимално функциониране на върховната държавна власт и средство за предотвратяване на евентуален произвол от страна на другите държавни органи, което рефлектира върху правата на гражданите. Научното обяснение изисква да се държи сметка и за това, че няма „китайска стена“ между различните власти,

¹ Янкулова, С. *Прокурорът в административния процес*. София: Сиби, 2016, 48.

че те взаимодействат помежду си и че в последна сметка са прояви на единната държавна власт и суверенитет“².

Принципът за разделение на властите има две основни цели:

1. разпределителна, с която държавната власт се разпределя между различни държавни органи, като по този начин се изключва установяването на монопол в полза на един орган и се постига баланс между властите;

2. балансираща чрез предоставянето на всяка власт на различни правомощия за контрол спрямо останалите (действа принципът „власт възпира власт“).

„Разделението на властите не означава, че те не следва да взаимодействат и да не функционират съгласувано. Напротив – трите власти са обвързани с отношения на взаимен контрол и възпиране, които са заложиени в Конституцията. Разделението на властите не трябва да води до изолация, а до сътрудничество и взаимодействие между тях“³. Израз на баланс между властите е надзорът на съдебната власт над изпълнителната власт. Прокуратурата е орган на съдебната власт, но не осъществява правораздаване като съда. Конституцията ѝ възлага надзорна функция в друг смисъл. Когато упражнява надзорната си функция, *прокуратурата контролира изпълнителната власт*. Подаването на протести от прокурора срещу незаконосъобразните актове на органите на изпълнителната власт и участието му в административни дела са част от механизмите за контрол и баланс, които се основават на принципа за разделение на властите.

2. Правна същност на прокурорския надзор за законност върху изпълнителната власт

Конституцията на Република България от 1991 г. предоставя на прокуратурата надзорни правомощия в сферата на изпълнителната дейност. Те са израз на принципа за разделение на властите, според който съдът със съдействието на прокуратурата като органи на съдебната власт осъществяват надзор за законност върху органите на изпълнителната власт. Съдилищата осъществяват надзор за законност върху актовете и действията на административните органи (чл. 120, ал. 1 от Конституцията). Прокуратурата следи за спазването на закона (чл. 127 от Конституцията), което се осъществява чрез предприемането на действия за отмяна на незаконосъобразните актове на органите на изпълнителната власт и участие в административни дела в предвидените в закона случаи. „Функциите на прокуратурата и способите за тяхната реализация са визирани от учредителната власт в разпоредбата на чл. 127 от Конституцията. Главната задача, която основният закон възлага на прокуратурата, е да следи за спазване на законността. Това е нейната специализация в рамките на съдебната власт, това е основното в дейността ѝ. Чрез тази повеля Конституцията конкретизира правозащитната функция, възложена на прокуратурата като неотделим елемент от единната магистратура. Основната функция на прокуратурата се осъществява обаче не произволно, а в строго определени от конституционния законодател граници, очертани от него чрез способите, които са формулирани в разпоредбата на чл. 127, т. 1 – 4 от Конституцията“⁴.

Пълното изясняване на правната същност на прокурорския надзор изисква да се разгледа съдържанието на понятието „надзор“ в сравнение с по-общото понятие „контрол“. В широкото понятие за контрол се включват същинското понятие „контрол“ (контрол в „тесен“ смисъл) и понятието „надзор“.

² Решение № 6 от 22.4.1993 г. по к. д. № 4 от 1993 г. на КС на РБ, обн., ДВ, бр. 36 от 30.4.1993 г.

³ Решение № 1 от 14.1.1999 г. по к. д. № 34 от 1998 г. на КС на РБ, обн., ДВ, бр. 6 от 22.1.1999 г.

⁴ Решение № 8 от 1.9.2005 г. по к. д. № 7 от 2005 г. на КС на РБ, обн., ДВ, бр. 74 от 13.9.2005 г.

Разграничение между понятията „контрол“ и „надзор“⁵:

Таблица № 1

<i>критерий</i>	<i>контрол</i>	<i>надзор</i>
<i>характер на отношенията между контролиран субект и контролиращ орган</i>	контролният орган е част от системата, която надзирава, като се намира в тесни организационни и функционални връзки (т. нар вътрешни отношения) с контролираните от него субекти	надзорният орган се намира извън системата, структурата и организацията на наблюдаваното звено (т. нар. външни отношения)
<i>непосредствена цел на контролираната дейност</i>	преценка за законосъобразност и целесъобразност на контролираните действия	проверка за законосъобразността на действията
<i>средства на въздействие</i>	използва всички средства за въздействие, уредени от общите нормативни актове, свързани с дейността на контролираните лица	използва само онези от тях, изрично посочени в специалния нормативен акт
<i>правен ефект от намесата на контролния орган</i>	контролираните актове могат да бъдат изменени от контролиращия орган, като издалия ги орган може да бъде заместен в това си правомощие от повисшестоящ орган, който да реши въпроса по същество	надзорният орган може да спре или да отмени издадения акт, без да замества контролирания субект и да решава въпроса вместо него по същество
<i>момент на извършване на контролната дейност</i>	контролът предполага упражняване на контролните функции по време на целия процес на взимане и изпълнение на решенията (предварителен, текущ и последващ)	надзорът изисква произнасяне след издаването на определени актове или извършването на определени действия и има последващ ефект
<i>отговорност на контролиращия за действията на контролирания</i>	контролният орган отговаря за констатирани нередности относно дейността на контролирания	надзорният орган не отговаря за констатирани нередности относно дейността на контролирания

Прокурорският надзор за законност върху изпълнителната власт се извършва на основание чл. 127 от Конституцията. При него прокурорите като органи на съдебната власт упражняват надзор върху органите на изпълнителната власт. Надзорът не е пълен и всеобхватен, а само по отношение на законосъобразността на административните актове. Прокурорите нямат решаваща функция, те могат да сезират съда или да встъпят във вече образувано административно производство. При осъществяване на надзорната дейност прокурорът не може да се намесва по същество в работата на органите на изпълнителната власт, не може да отменя или изменя техните актове дори и да констатира незаконосъобразността им, нито може да дава задължителни указания. При осъществяването на прокурорски надзор се предприемат мерки за опазване на законността чрез подаване на протести срещу незаконосъобразните актове на органите на изпълнителната власт или участие в съдебни производства по оспорването на такива актове. Надзорът се обособява като понятие, характерно за органите на съдебната власт. Надзорът се упражнява от органите на съдебната власт върху органите на изпълнителната власт.

⁵ Дерменджиев, И. *Проблеми на административното правораздаване*. В: *Административно право*. София: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 2015, 21.

Прокурорският надзор върху административните органи се осъществява чрез правомощията по чл. 127, т. 4–6 от Конституцията. Тези правомощия са изчерпателно изброени и не могат и *не могат да бъдат разширявани или допълвани със закон*. Те са предвидени като средство за защита на обществения интерес срещу произвол от страна на изпълнителната власт.

Прокуратурата следи за спазване на законността, като: [...]

4. упражнява надзор при изпълнение на наказателните и други принудителни мерки;

5. предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове;

6. в предвидените със закон случаи участва в граждански и административни дела.

В производството пред административния съд участва прокурор от административния отдел на съответната окръжна прокуратура в случаите, предвидени със закон. По делата пред Върховния административен съд участва прокурор от Върховна административна прокуратура⁶.

3. Видове прокурорски надзор за законност върху изпълнителната власт

Прокурорският надзор се разпростира върху цялостната дейност на органите на изпълнителната власт, която е разнородна по своя характер, поради което разкрива различни особености. Класификацията на видовете прокурорски надзор върху органите на изпълнителната власт е следните няколко вида:

а) надзор върху разследването (нетипична изпълнителна дейност);

б) надзор при изпълнение на наказателните и други принудителни мерки;

в) надзор на основание чл. 145 от Закона за съдебната власт (ЗСВ);

г) надзор върху актовете на органите на изпълнителната власт, който се реализира чрез участието на прокурора в административния процес.

3.1. *Прокурорският надзор при изпълнение на наказателни и други принудителни мерки* се упражнява при:

а) изпълнението на наказания в местата за лишаване от свобода,

б) прилагане на принудителни медицински или възпитателни мерки и

в) при прилагането на принудителни административни мерки в случаите, предвидени в закон.

3.1.1. Същността на наказателните мерки включва наказанието и наказателноправните методи за въздействие. Съгласно чл. 2, ал. 3 от Закона за изпълнение на наказанията и задържане под стража (ЗИНЗС) местата, в които се изтърпяват наказанията, са териториална служба към Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, която е юридическо лице към министъра на правосъдието. Тази нормативна уредба дава основание да се определи, че става въпрос за осъществяване на надзор върху органи на изпълнителната власт.

3.1.2. В Наказателния кодекс (НК) са уредени и други мерки, които не са наказание и нямат наказателноправен характер. Принудителните медицински мерки по глава единадесета на НК са насочени към лекуване на лице, извършило общественоопасно деяние или престъпление. Лицето или не може да носи наказателна отговорност, поради което съдът постановява принудително лечение (чл. 89 от НК), или

⁶ Янкулова, С. Управление в областта на правораздаването. В: *Административно право: специална част. Курс лекции*. София: Сиби, 2015, 210-2015.

страда от алкохолизъм или друга наркомания, като в този случай принудителното лекуване може да се наложи заедно с наказанието (чл. 92 от НК).

Принудителни мерки са *възпитателните мерки*, уредени в Закона за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните (ЗБППМН), които се прилагат на основание чл. 61 от НК. По отношение на непълнолетен, извършил поради увлечение или лекомислие престъпление, което не представлява голяма обществена опасност, прокурорът може да реши да не се образува или да прекрати образуваното досъдебно производство, а съдът да реши да не бъде предаван за съдене или да не бъде осъден, ако спрямо него могат да се приложат успешно възпитателни мерки по ЗБППМН. В тези случаи съдът може сам да наложи възпитателна мярка, като уведоми за това местната комисия за борба срещу противообществените прояви на малолетните и непълнолетните или ѝ изпрати преписката за налагане на такава мярка. Тези мерки са израз на държавна принуда и биха могли да се отнесат към принудителните мерки, върху които прокурорът упражнява надзор. Но доколкото *не са типична дейност за органите на изпълнителната власт*, упражняваният спрямо нея прокурорски надзор не е типичният надзор, упражняван спрямо органите на изпълнителната власт.

Освен посочените принудителни мерки съществуват и друг вид мерки, които са израз на държавната принуда. Това са принудителните административни мерки. Съгласно чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) те се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Прилагането на принудителните административни мерки са действия на административните органи по прилагане на диспозицията на правната норма. Те се прилагат с индивидуален административен акт, който поражда задължения за своите адресати, за който важат общите правила на АПК. Прилагането им е типично за органите на изпълнителната власт. Прокурорският надзор върху прилагането на принудителни административни мерки е *типичният надзор*, осъществяван от страна на прокуратурата върху административните органи.

3.2. Вторият вид прокурорски надзор върху дейността на административните органи се осъществява на основание чл. 145, ал. 1, т. 1–5 от ЗСВ. При изпълнение на предвидените в закона функции прокурорът може:

3.2.1. да изисква документи, сведения, обяснения, експертни мнения и други материали, като определя срок за получаването им;

3.2.2. лично да извършва проверки;

3.2.3. да възлага на съответните органи при данни за престъпления или за незаконосъобразни актове и действия да извършват проверки и ревизии в определен от него срок, като му представят заключения, а при поискване – и всички материали;

3.2.4. да призовава граждани или упълномощени представители на юридически лица, като при невявяването им без уважителни причини може да разпoredи принудително довеждане;

3.2.5. да изпраща материалите на компетентния орган, когато установи, че има основание за търсене на отговорност или за прилагане на принудителни административни мерки, които не може да осъществи лично;

3.2.6. да прилага предвидените от закона мерки при наличие на данни, че може да бъде извършено престъпление от общ характер или друго закононарушение.

3.3. Третият вид прокурорски надзор се реализира *чрез участието на прокурора в административния процес* на основание чл. 16 от АПК. При тълкуване разпоредбата

на чл. 16 от АПК⁷, в нейната цялост (ал. 1, т. 1, 2, 3, ал. 2 и ал. 3) се налага изводът, че законодателят е очертал две самостоятелни правомощия на прокуратурата в съдебното производство по административни дела, а именно:

- за инициране на съдебното производство с протест (чл. 16, ал. 1, т. 1 и 3 във връзка с ал. 2 от АПК) и

- за участие по административни дела (чл. 16, ал. 1, т. 2 и 3 във връзка с ал. 3 АПК), като изрично е визирано, че в първия случай „Прокурорът упражнява предоставените му от закона права съобразно правилата, установени за страните по делото“ (ал. 2), а във втория – „При участието си в административни дела прокурорът дава заключение“.

В зависимост от това по какъв начин се образуват различните производства са налице две форми на участие на прокурора в административния процес:

1. инициране на административни и съдебни производства;

2. участие в административни и съдебни производства:

а) задължително участие в съдебни административни производства по предвиждане на закона;

б) встъпване в образувани административни и съдебни производства по негова преценка⁸.

Следователно от видовете прокурорски надзор упражняваният върху административните органи надзор е:

а) върху прилагането на принудителни административни мерки от административните органи;

б) прокурорски надзор на основание чл. 145, ал. 1, т. 1–5 от ЗСВ;

в) участието на прокурора в административния процес:

- чрез инициране на административни и съдебни производства;

- чрез участие в административни и съдебни производства:

• със задължително участие в съдебни административни производства по предвиждане на закона;

• с встъпване в образувани административни и съдебни производства по негова преценка.

4. Същност и обем на прокурорската функция за спазване на законността

След приемането на Конституцията постепенно административноправната доктрина започва да се разделя с концепцията, че прокуратурата осъществява общ надзор като част от надзорната си дейност. Според проф. Борис Велчев разпоредбата на чл. 127 от Конституцията ограничава значително надзорната функция на прокуратурата в сравнение с общия надзор. Пак според него нормата на чл. 145 от ЗСВ променя конституционната функция на прокуратурата и надхвърля правомощията за осъществяването ѝ⁹. Тази позиция налага да се анализират конкретните разпоредби на Закона за съдебната власт, които пораждаат подобни аспирации. Административноправната доктрина категорично се произнася по този въпрос:

„Правомощията на прокурора по чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ да възлага проверка при данни за незаконосъобразни актове и действия, които нямат престъпен характер, напомня изключително на общия надзор за законност. В Доклада за прилагането на ЗСВ

⁷ Тълкувателно решение № 4 от 16.7.2009 г. по тълкувателно дело № 2 от 2009 г. на ВАС.

⁸ Относно ролята на прокурора в административния процес виж Марчева, Д. Граници на прокурорския надзор върху администрацията в правовата държава. В: *Законът на правото или правото на закона*. София: Нов български университет, 2016, 194-210.

⁹ Велчев, Б. *Проблеми на наказателната политика в Република България*. София: Сиела, 2012, 186-187.

и дейността на прокуратурата и на разследващите органи през 2012 г. е отделено специално място на взаимодействието на прокуратурата с контролните органи на изпълнителната власт, на формите, състоянието и насоките на дейността на надзора за законност спрямо тези органи. Основна форма на взаимодействие между прокуратурата и контролните органи са именно възлагателните проверки по чл. 145, ал. 1, т. 3 от ЗСВ. В доклада е направена констатация, че контролните органи на изпълнителната власт не са особено активни при установяването и санкционирането на закононарушенията. Прокуратурата смята, че те следва да ѝ изпращат само приключили проверки, в които ясно и категорично са отразени допуснатите закононарушения. Въз основа на изпратените материали прокурорът следва да прецени дали има достатъчно данни да образува досъдебно производство и дали констатираните нарушения обосновават намеса по реда на надзора за законност. Ако се налага такава намеса, прокуратурата следва да упражни друго свое правомощие – това по чл. 145, ал. 1, т. 6 от ЗСВ, и да предложи предвидени в закона мерки при наличие на данни, че може да бъде извършено престъпление или друго закононарушение. Това правомощие не е предвидено в Конституцията и също е характерно за общия надзор. Същото предполага прокуратурата да следи за спазване на законността във всички области на изпълнителната дейност, включително дейността на контролните органи, и да се намесва, като прави предложение за преодоляване на закононарушенията. [...] На това основание е създадена практика прокуратурата да проверява не само актове на органи на изпълнителната власт, а и дейности (качеството на продаваните храни и напитки, безопасност на определена продукция в търговската мрежа, организацията на производствения процес, търговската дейност и др.). По този начин прокурорските органи *изземват* правомощия на контролните органи на изпълнителната власт. Надзорът върху такива дейности дава основание да се смята, че прокуратурата все още осъществява общ надзор. Съгласно действащото законодателство проверката за осъществяването на тези дейности е част от административния надзор и следва да се извършва от съответните административни органи. [...] Промяната на функциите на звената от съдебната система е обсъдена в решение № 3 от 2003 г. на Конституционния съд¹⁰, в което се приема, че формата на държавно управление би се променила, ако се променят функциите на органите на съдебната власт. Такава промяна според Конституционния съд може да се извърши от Велико Народно събрание. В същото време разпоредбите на чл. 145, ал. 1, т. 3 и т. 6 от ЗСВ не е обявена на противоконституционна. Надзорните правомощия по чл. 145, ал. 1, т. 3 и т. 6 от ЗСВ надхвърлят конституционната функция на прокуратурата, тъй като са характерни за общия надзор, който не е уреден в Конституцията като част от функциите на прокуратурата¹¹.

Присъединяваме се към това становище, тъй като с учредени по ЗСВ извън Конституцията правомощия на представителите на прокуратурата се предоставя възможност преди произнасянето на административния орган да извършат оценка за съответствие на поведението му със закона. Тази практика предполага извършването на контролна дейност, а не на надзорна, каквато е предвидена по Конституция в полза на прокуратурата. Предварителното включване в административното производство е в остро противоречие с нормата на чл. 16, ал. 1 от АПК, която ясно посочва в кои хипотези се предполага участието на прокурора на страната на законността, като:

1. предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни актове, споразумения, административни договори и съдебни актове;
2. в предвидените в този кодекс или в друг закон случаи участва в административни дела;

¹⁰ Решение № 3 от 10.4.2003 г. на КС на РБ по к. д. № 22 от 2002 г., обн., ДВ, бр. 36 от 18.4.2003 г.

¹¹ Янкулова, С. *Прокурорът в административния процес*. София: Сиби, 2016, 68-70.

3. започва или встъпва във вече образувани по този кодекс производства и когато прецени, че това се налага от важен държавен или обществен интерес.

Съдържанието на първата възможност дава да се разбере, че административният акт трябва да е издаден, за да се пристъпи към неговото протестиране. Следователно на фазата на издаване на административни актове прокурорът не би следвало да участва, каквато възможност му предоставя чл. 145, ал. 1, т. 3 и т. 6 от ЗСВ, за да не се наруши принципът за разделение на властите. Но това е утвърдена практика, а има и далеч по-драстични примери за пряка намеса в работата на независим административен орган¹²:

⇒ „Съветът за електронни медии получава писмо от заместник-ръководителя на Върховната административна прокуратура (ВАП) Митьо Марков (вх. № 013-625 от 28.6.2007 г.). С него медийният регулатор е уведомен, че „Във Върховна административна прокуратура последователно постъпиха сигнали“ от „Макс Ченъл“ АД, „Техностийл“ ООД, „Триада Комюникейшънс“ ЕООД, „ТВ2“ ЕООД, „ББТ“ АД – всички те допуснати до участие в конкурсните процедури за аналогови телевизионни честоти, изразяват становище, че телевизионните конкурси нямат предмет поради предстоящата цифровизация!? *ВАП предлага на СЕМ* (к. м. – б. а.) да вземе предвид данните в сигналите и предупреждава, че ако бъдат издадени решения по телевизионните конкурси, ВАП има намерение да иска обявяването им за нищожни: „При постановяване решения на СЕМ по конкурсните процедури, копия от същите, заедно с копия от конкурсната документация да се изпратят в срок от 3 дни във Върховната административна прокуратура за да предприемем действия по прогласяване на тяхната нищожност (к. м. – б. а.)“¹³.

Правомощието да се прогласява нищожността на един административен акт принадлежи на съда, в случая на Върховния административен съд, след като административното производство по издаването му е приключила. Бруталната противоконституционна намеса на Върховна административна прокуратура в работата на орган на изпълнителната власт преди постановяването на решение дава своя отровен резултат – в България така и не се развива регионален телевизионен пазар. Заради оказания открит натиск върху членовете на Съвета за електронни медии, на които се поддават част от съветниците, гласувайки законосъобразно обявените 8 телевизионни конкурсни процедури за аналогови честоти в градовете София, Пловдив и Варна да се отменят.

¹² „Във връзка с последната точка от информацията за разговор със заместник-главния прокурор Марков относно проверки и нови жалби за телевизионни конкурси тя (вр. и. д. председател на СЕМ Мария Стефанова – б. м.) уточни, че през вчерашния ден е имала лично телефонно обаждане от г-н Марков в колегиален дух. [...] Мария Стефанова обясни, че телефонният разговор не е бил разпит, тя не го е приела така. Той по-скоро се е осведомил докъде са стигнали телевизионните конкурси и участвали ли са в комисиите членовете на КРС. Цитирал е „Макс Ченъл“ и „Триада комюникейшънс“, които са подали жалба и според които тази конкурси нямат предмет. Мария Стефанова предупреди, че при следващо обаждане ще заяви, че има официален ред за контакти. Тя е отговорила на заместник-главния прокурор, че фактите около конкурсите са публикувани на сайта на СЕМ и нищо повече не може да добави към това. Още повече, че подадите жалби са участници в конкурса. Как може да няма предмет нещо, в което си подал молба за участие.“ Из Протокол № 47 от 28.6.2007 г. от заседание на СЕМ, достъпен на адрес: <https://www.cem.bg/activitiesbg/13/page-40>.

¹³ Николова, Р. Регулаторна рамка. В: *Телевизионната среда (2001-2010)*. Велико Търново: Фабер, 2011, 329.

5. Разграничение между прокурорски надзор и правораздавателен надзор

Таблица № 2

<i>характеристики</i>	<i>прокурорски надзор</i>	<i>правораздавателен надзор</i>
<i>начин, по който компетентните органи могат да започнат да упражняват предоставените им надзорни правомощия</i>	прокурорът може да се самосезира и по свое усмотрение да прецени дали да подаде протест срещу един административен акт	съдът действа само след като бъде сезиран с жалба от заинтересованите лица
<i>обхват на надзора</i>	прокурорският надзор може да се разпростира върху законосъобразността на всички актове на органите на изпълнителната власт, които не са изключени от съдебно оспорване	съдът осъществява надзор за законосъобразност само по отношение на акта, за чиято незаконсъобразност е сезиран и който е предмет на разглеждане в конкретното производство
<i>средства на въздействие</i>	прокурорът не може да решава окончателно въпроса за законосъобразността на административния акт, той може само да предложи на съда да го отмени	съдът решава самостоятелно и окончателно въпроса за законосъобразността на оспорения акт, той може да го отмени

IV. Библиография

Велчев, Б. *Проблеми на наказателната политика в Република България*. София: Сиела, 2012.

Дерменджиев, И., Д. Костов, Д. Хрусанов. *Административно право на Република България: обща част*. 5-то доп. изд. София: Сиби, 2010.

Къндева, Е. *Административно правосъдие*. София: Сиела, 2006.

Марчева, Д. *Граници на прокурорския надзор върху администрацията в правовата държава*. В: *Законът на правото или правото на закона*. София: Нов български университет, 2016.

Николова, Р. *Регулаторна рамка*. В: *Телевизионната среда (2001-2010)*. Велико Търново: Фабер, 2011.

Стайнов, П. *Административно правосъдие*. София: Печатница „Стопанско развитие”, 1936.

Янкулова, С. *Управление в областта на правораздаването*. В: *Административно право: специална част. Курс лекции*. София: Сиби, 2015.

Янкулова, С. *Прокурорът в административния процес*. София: Сиби, 2016.

Тествайте познанията си, като отговорите на следните въпроси:

- Какво е отношението на принципа за разделение на властите към прокурорския надзор върху органите на изпълнителната власт?
- Каква е разликата между понятията „контрол“ и „надзор“ в административното право?
- Каква е правната същност на прокурорския надзор върху органите на изпълнителната власт?
- Кой са видовете прокурорски надзор?
- Каква е разликата между общия надзор за законност и надзорната функция на прокуратурата?